

עפ"ת 5570/10/18 - בועז פרי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 5570-10-18 פרי נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט אברהם בולוס
מערער	בועז פרי
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת ביהמ"ש לתעבורה בחיפה מיום 13.9.18 שניתנה בהמ"ש 5780-07-18, ובגדרה נדחתה בקשת המערער להארכת מועד להישפט (להלן: **ההחלטה**).

2. המערער עתר בפני ביהמ"ש קמא בבקשה להארכת מועד להישפט בגין שלושה דוחות מהירות מהתאריכים יוני עד אוקטובר 2017, שנרשמו לחובתו על יסוד צילום במצלמת א/3 (להלן: **המצלמה**).

בבקשתו המערער טען, כי לאחרונה קיבל ממשדד הרישוי הודעה לפיה רישיון נהיגתו נפסל מנהלית בשל צבירת נקודות, והתברר כי שלושת הדוחות מושא הליך זה נכללו בחישוב הנקודות למרות שהעבירות בוצעו ע"י אשתו, אשר תצהירה צורף לבקשה.

עוד המערער הוסיף, כי הוא אכן קיבל את הדוחות, אותם מסר לאשתו על מנת שתעבירם על שמה, אולם היא שילמה את הקנסות בטעות.

מכל אלה, ונוכח הספקות לעניין המצלמה ואמינות הצילום, אזי לגישתו נגרם לו עיוות דין אותו יש להסיר.

3. בקשה זו נדחתה בהחלטתו המפורטת של ביהמ"ש קמא. בהחלטה הוסבר כי הארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס הינה אפשרית במקרים מיוחדים ויוצאי דופן בלבד, ואין היא מיועדת לתיקון מחדלו של מי שלא פעל במועד הקבוע בחוק. ביהמ"ש קמא לא התעלם במסקנתו מטענות המערער לעיוות דין, אך הדגיש כי גם קיומו של אחר הלוקח אחריות לביצוע העבירה לא מצדיק אורכה כה ממושכת ועוד אחרי תשלום הקנס, שכן אינטרס הציבור מחייב העברת מסר ברור בדבר החובה לעמוד במסגרת

הזמנים הקבוע בחוק להגשת הבקשה להישפט.

4. המערער לא השלים עם החלטה זו וחזר והעלה את אותן הטענות במסגרת הערעור וגם בדיון שהתקיים בפניי. מנגד המשיבה הביעה התנגדות לקבלת הערעור, כאשר לגישתה החלטת ביהמ"ש קמא הינה נכונה ויש להותירה על כנה.

5. סע' 229(ח) לחסד"פ מורה לנו כדלקמן :

"(ח) שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. אולם הוראות סעיף קטן זה לא יחולו על אדם ששילם את הקנס ותובע ביטל את הודעת תשלום הקנס לפי סעיף קטן (ג) או על אדם שבית המשפט החליט לקיים את משפטו אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230."

מלשון הסע' עולה, כי עם תשלום הקנסות הרשעתו של המערער השתכללה בשלושת העבירות, והוא נשא את עונשו במלואו. מפאת חשיבותו של עיקרון הסופיות, יעילות ההליך ולשונו הברורה של סע' סעיף 229(ח') לחסד"פ, הארכת מועד להישפט שעה שהקנס שולם, היא אפשרית (עפת (ח') 6611-03-18 **אלון גרודברג נ' מדינת ישראל** (26.3.18), אם כי בנסיבות חריגות ביותר; כמו, למשל, אי ידיעה וחוסר יכולת הנאשם לדעת אודות הדוח (רע"פ 2096/07 **כוכבי נ' מדינת ישראל** (10.11.08); או כאשר בסמוך לקבלת הדוחות הנאשם לקה במחלה קשה, כך שהמעקב והטיפול הרפואיים דחקו את נושא הדוח מחוץ לתשומת לבו וגרמו גם לאיחור בהגשת הבקשה להארכת מועד (עפ"ת (ח') 40444-10-18 **פטאל פנינה נ' מדינת ישראל** (2.11.18).

6. במקרה זה המערער סומך על הטענה כי דחיית בקשתו מקפלת בחובה עיוות דין, אותו נכון לתקן והוא נשען על שתי חלופות; הראשונה, כי אשתו היא שנהגה ברכב בזמן ביצוע העבירות; והשנייה, הספקות, לגישתו, באשר לאמינות המצלמה.

בשורה ארוכה של פס"ד ביהמ"ש העליון אשר את המסקנה לפיה קיומה של תשתית עובדתית המלמדת כי אחר נהג ברכב לא מצדיקה את מתן האורכה המבוקשת לאחר שהקנס שולם (רע"פ 7839/08 **שמעון קורנפלד נ' מדינת ישראל** (10.11.08); רע"פ 9540/08 **עופר מוסברג נ' מדינת ישראל** (8.1.09); רע"פ 8927/07 **סעד אבו עסב נ' מדינת ישראל** (29.1.08).

גם טענתו החלופית אין בה כדי להועיל. בהנחה שאמינות המצלמה אכן מוטלת בספק, ובעניין זה איני קובע מסמרות - הרי המערער בפנייתו לביהמ"ש קמא וגם בערעור המונח בפניי אינו חפץ בתיקון עיוות הדין הנטען. מטרת מהלכיו היא לחמוק מהפסילה המנהלית ואמצעי התיקון האחרים שנקבעו בעניינו ע"י רשות הרישוי בשל צבירת נקודות. שעה שזו התכלית האמיתית העומדת מאחורי בקשתו, ברור הוא שאלמלא אותה פסילה מנהלית המרחפת מעל רישיון נהיגתו, הליך זה לא היה נולד (רע"פ 2754/12 **פול ביסמוט נ' מדינת ישראל**, פס' ו

(19.4.12).

לא המצלמות ולא אמינותן מפריעות למערער, אלא כל רצונו הוא להסב את הדוחות לאשתו, לצמצם את הנקודות וכך להימנע מפסילת רישיונו - והראיה לכך היא העובדה שהמערער לא נקף אצבע עד לקבלת הודעת משרד הרישוי בעניין פסילת רישיון נהיגתו. הניסיון להיתלות בספקות לעניין אמינות המצלמות רחוק מלהיות כן, ואין בין התכלית העומדת מאחוריו לתיקון עיוות הדין הנטען ולא כלום.

7. כפי שהקדמתי, סע' 229(ח) מותיר פתח צר מאוד להארכת מועד להישפט אחרי נשיאת העונש. המקרים שעוברים את הסף הגבוהה שהוא מציב הם חריגים ואף נדירים, כאשר מקרה זה לא נמנה עליהם.

8. מכל האמור, אני מורה על דחיית הערעור.

המזכירות תשלח פס"ד זה לצדדים.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשע"ט, 06 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.